

ЦЬОГО ЛІТА

РОЗДІЛ 1

Від фіалково-білих диких квітів, що поросли вкритим травною узбережжям, лине приємний запах. Я прямую вниз схилом до «Морського скла», ресторану-бару на пляжі, де я працюю. Дорога звертає вбік, повітря стоїть свіже та нерухоме. Темно-синя лінія Атлантичного океану (в тому місці, де він зливається з горизонтом) видніє в далечині. А по іншу руку від мене схили підіймаються дедалі вище й вище; стежка веде мене долиною повз вибілені котеджі, паб та клуб рятувальників, аж допоки з висоти не видніє вся бухта Тревонанс.

Приплив розгулявся вже наполовину, тож кучеряві, насичено аквамаринові хвилі ніжно плескаються об пісок молочно-білого кольору.

Настало літо, Корнуолл засяяв. Я відчуваю літню надію глибоко всередині мене, ніби я нарешті готова вийти з темної тіні, яка нависала наді мною останнім часом.

І нова зачіска в цьому мій помічник. Скільки себе пам'ятаю, я носила чорне довге волосся, але вчора все ж довірила свою зачіску на розсуд перукарки.

Зараз волосся сором'язливо спадає хвилями на плечі, і мені це так до вподоби. Я відчуваю себе зовсім іншою людиною — саме те, що мені потрібно.

Думки знову линуть до Фінна, і мій хороший настрій раптово затьмарюється, але потім бриз підхоплює моє волосся і здуває його з обличчя, ніби сама матінка-природа нагадує про те, що час уже лишити минуле позаду.

Я майже піднялася зовнішніми сходами «Морського скла», але з висоти помітила незвичну річ на пляжі. Течія, що веде до океану, зорала пісок безліччю слідів, а хтось ще й вирив декілька струмочків різної глибини, тож зараз ця картина була на вигляд ніби дерево зі стовбуром і гілками.

Я підійшла до краю балкончика, щоб краще роздивитися витвір мистецтва, викарбуваний на піску. Гілочки були зображені безлистими, тож я задумалася про те, чи в уяві художника жила зима. Які інструменти він чи вона використовували? Я скульптор, тож це питання мене зацікавило.

Хвиля розбивається об берег та облизує верхні гілки дерева. Дуже скоро вода повністю змие картину, і я відчуваю укол меланхолії на саму згадку про те, що така прекрасна річ може зникнути.

Я дістаю телефон, роблю декілька знімків та публікую найкращі з них на інстаграмній сторінці «Морського скла» з підписом: *«Як щодо того, щоб насолодитися піщаним мистецтвом за бранчем?»*.

Я митець, а не майстер пера, тож такого підпису буде цілком достатньо.

Перевіряю свою пошту і бачу нове повідомлення від Тома Торнтона:

«Вітаю, Лів. Пишу вам про всяк випадок, що, як будиночок звільниться ще до 16:00, адже я вже в Корнуоллі. Дякую, Том».

Якби мені платили фунт щоразу, як гості намагаються заселитися раніше, я б уже була багатійкою.

Відписую йому:

«Привітик, Томе. Ви можете припаркувати своє авто на під'їзній доріжці, але в мене ще не було часу прибрати помешкання, адже попередні гості щойно виїхали. До того ж я зараз на роботі, тож сумніваюся, що встигну до 16:00. Вдалого дня, Лів».

Я почуваюся дещо винною, адже отримала це повідомлення дві години тому. Правила чітко прописані на сайті, але я так вдячна за його бронювання на весь червень, і це після того, як попереднє було скасоване прямо перед заїздом. Тож я собі думаю: може, зробити йому послугу? Я так переймалася через те, як протягну ці чотири тижні до початку шкільних канікул, а тоді з'явився цей Том і просто врятував мене. Тож вирішено: я ненадовго вирвуся з роботи і завчасно підготую житло. Я перед ним у боргу.

Я заходжу в «Морське скло» з головного входу, і мене огортає такий знайомий запах витриманого пива та морської вологи. Я прийшла першою, але працівники кухні, бару та офіціанти не забаряться. Їжу готують на горішній кухні в ресторані, а тут, унизу, панує розслаблений барний вайб. Ліворуч — скляні двері, які ведуть на балкончик, а звідти відкривається краєвид прямисінько на море. А праворуч стоїть бар із панелями з темного дерева, який займає половину довжини задньої стіни з простором для гвинтових відкритих сходів та вбиралень у дальньому кінці зали. Трохи поодаль від головного входу, перпендикулярно до бару, розташована сцена.

Я дивлюся на цю маленьку, підвищену платформу, і мені зводить шлунок. На хвилинку повертаюся в минуле: за

мікрофоном стоїть Фінн, його губи складені в напівпо-смішці, а погляд прикутий до мене.

Чи приїде він цього літа?

Досить.

Позаду клацають двері, і я аж підстрибую. «Певно, це хтось із персоналу», — думаю я і розвертаюся, але нато-мість там стоїть незнайомиць: високий кремезний чоловік із великим чорним рюкзаком, руки в кишенях темно-сірого худі, капюшон накинутий на голову.

— Перепрощую, ми поки зачинені, — кажу йому.

Він різко зупиняється, вигляд має добряче роздрато-ваний.

— О котрій тоді ви відчиняєтеся? — кидає.

— Десята.

Зараз лише п'ятнадцять по дев'ятій.

— А насеру твоєї матері, — бурмотить він, розверта-ється на своїх підборах і прямує до виходу, залишаючи за собою відчинені двері.

Хамло!

Я йду зачинити двері та глянути знову на пляж, саме в цей момент нова хвиля розбивається об пісок і змиває цілий шматок малюнку.

Хоч я і збиралася сьогодні триматися бадьоро, та нічо-го не можу із собою вдіяти: відкриття не задалося.

Коли я повертаюся до Пляжного будиночка (дуже дореч-на назва для цього місця), який був моєю домівкою з три-надцяти років, то не бачу жодного авто на під'їзній алеї. Декілька років тому я перетворила будинок на два окремих помешкання, але ззовні він на вигляд ніби звичайний дво-поверховий котедж, збудований із сірого каменю з цент-ральними дверима та чотирма симетричними вікнами з біло-блакитними рамами.

З-за високої огорожі видніються три грубі пальмові дерева. Перед будинком протікає неспокійний струмочок, а поруч із ним — велетенський, аж до пояса, порослий мохом та листям, камінь, він ніби живий. Два місточки (лише метр із половиною висоти) ведуть до під'їзної алеї та моїх вхідних дверей.

Я переходжу через маленький місточок до головних дверей та заходжу в коридор, а тоді вже відкриваю нижнє помешкання. Попередні гості жили тут без дітей, та й Том гостюватиме сам, тож у мене небагато роботи в кімнаті та суміжній ванні.

Проходжу через затишну вітальню і роззираюся навкруги: ідеально підбиті диванні подушечки змушують мене усміхнутися. Відкрита кухня та їдальня в дальньому боці будиночка аж блищать. Якби ж усі гості були такими свідомими.

Задоволена тим, що зараз швиденько тут усе підготую, я відправляю Томові листа, що він може заїхати вже опівдні. Сподіваюся, він зрадіє.

Наступного ранку я вилажу з ліжка, іду прямо до вікна і відкриваю штори. На під'їзній алеї *досі* немає жодної машини. Цей Том узагалі заїхав? Я його не чула, не бачила, та й на лист мій він не відповів.

Годину потому я й думати забула про свого норовливого гостя. Я стою на балкончику «Морського скла» і витріщаюся на вже два дерева, намальованих на піску.

Перше — ліворуч, воно зображене від течії в тому ж стилі, що й вчорашнє: купка безлистих, елегантних гілочок.

А ось друге вималюване прямисінько на піску по центру пляжу. Струнке, високе, як шпиль, хвойне дерево, воно нагадало мені вічнозелені кипариси, які я одного разу бачила у Флоренції, у Садах Боболі.

Від згадки шкірою біжать мурахи, і я чомусь задумуюся: перше дерево стоїть безлисте, бо воно зображене в зимовому пейзажі, чи тому, що його життя добігає кінця?

У мене виникає непереборне бажання зрозуміти, про що мій колега-митець думав і що відчував, що спонукало його зобразити такі картини на піску.

Я спускаюся до пляжу, щоб роздивитися ближче. Голочки кедрового дерева промальовані так чітко, ніби справжні. Певно, їх виводили граблями, а от перше дерево точно вирізали з піску чимось гострішим.

Я йду вздовж кипариса, і в моїх грудях з'являється пекучий біль. Дивлюся на море і думаю про Флоренцію — місце, на яке я колись поклала стільки надій.

Шість років тому я відчувала себе студенткою, хоч і закінчила університет і відвідувала Флорентійську академію мистецтв: я все ще просто гралася в мисткиню. Але протягом тих чотирьох тижнів мого перебування у Флоренції, поки я своїми руками вдихала життя в холодну глину, майбутнє відчувалося таким широким, повним можливостей. Мене заповнили думки про наступний період життя: переїзд до Лондона, нова робота в студії.

А потім усе рухнуло.

Гаразд, може, я й не переїхала до Лондона, чи до Італії, як колись мріяла, але зараз я справді професійна скульпторка. Зовсім не важливо, що це не моя постійна робота — мене цілком влаштовує працювати влітку в «Морському склі».

Я усміхаюся до моря, і біль у грудях згасає. Повертаюся на балкончик, роблю ще кілька фото і публікую одне з підписом:

«Ще одна чарівна піщана картина прикрашає наше узбережжя цього ранку... Нам би дуже хотілося познайомитися із загадковим художником!»

Під час затишшя я перевіряю свій пост: майже п'ятдесят лайків. Гортаю коментарі в пошуках відповіді на своє запитання, але марно.

Одна з моїх найдавніших подруг, Реч, прокоментувала:
«А яке з цих двох тобі більше до душі?»

Відповідаю їй без роздумів: *«Обидва вражають мене, але по-своєму»*. Все ж обидва дерева нагадують про втрату, навіть якщо одне цвіте, а інше в'яне.

Певно, Реч зараз онлайн, адже за секунду прилітає відповідь: *«Цікаво, а чи буде ще малюнок...»*

Я друкую: *«Загадковий художнику, якщо ти це читаєш, ми б хотіли побачити цілий ліс!»*

Ну принаймні я використала займенник «ми» замість «я». Це мало б прозвучати, ніби вся наша команда переписується з підписниками, у той час як це робить лише моє двадцятидев'ятирічне самотнє «я».

Субота для мене — найбільш зайнятий день. Спочатку я відкриваю заклад на бранчі, тоді мене чекають декілька годин прибирання та приготування ще трьох гостьових будиночків, за якими я наглядаю, а потім я знову повертаюся до «Морського скла» на вечірню зміну. Опівночі після закриття я вже падаю з ніг, тож коли наступного ранку о сьомій дзвенить будильник, я тисну кнопку «Відкласти» й майже знову провалююся в сон.

Але моє бажання зловити піщаного художника за роботою перевищує відчуття виснаження, тож я змушую себе підвестися з ліжка — сподіваюся, я правильно все спланувала. Відплив сьогодні на цілу годину та дві хвилини пізніше, ніж зазвичай, тож цілком імовірно, що він чи вона досі творить.

Біля бухти я бачу, що знову спізнилася, але краєвид, який розгортається в мене перед очима, компенсує все розчарування.

На пляжі викарбувано звивисту стежечку: вона ширша біля причалу, а поблизу узбережжя вужчає і перетворюється на хвилясту стрічку. З іншого боку доріжки неохайно намальовані сосни з гострими зазубреними краями. Спереду вони високі та величні, але що далі віддаляється шлях, силуети звужуються і стають дедалі більш нечіткими.

І раптом у мене виникає бажання опинитися *всередині* картини, гуляти вздовж цієї магічної стежечки зачарованим лісом і відчутти цей досвід на собі.

Прислухаючись до свого бажання, я сходжу з причалу і ступаю на пісок. Прямую звивистою доріжкою. Вигляд того, як вона віддаляється в ідеально промальованій перспективі, змушує мене усміхнутися. Скоро я вже відчуваю себе гігантом у цьому пейзажі, тож змушена ставити ноги одну одразу після другої; останній шматочок картини я проходжу із широко розведеними руками, ніби баланую на канаті. У грудях загоряється радість, я вже не можу стримувати це відчуття, тож починаю крутитися навколо себе з витягнутими руками.

Я вже не пам'ятаю, коли востаннє гучно сміялася наодинці із собою, але за цим сміхом слідує потужне відчуття свободи.

На звивистому шляху до «Морського скла» я досі усміхаюся. А тоді підіймаю погляд і не можу повірити своїм очам. На лавці біля північних схилів сидить якийсь чоловік, наполовину схований за кущами колючого дреку, вкритими жовтенькими квітами. Я на хвилюк ціпенію, зашпортуюся, приходжу до тями, знову дивлюся, а чоловіка вже немає.

У понеділок зранку я приходжу на пляж і бачу, що пісок зараз — просто біле полотно.

Я прийшла вчасно, якраз щоб застати художника, чи він або вона перемістилися до іншої бухти? Якщо перший варіант, то я підіймаюся сходами до «Морського скла», адже там зможу деякий час бути непоміченою та почекати. І ось що я бачу з висоти: малюнок у натуральну величину на піску, який я не помітила.

Це просте зображення дівчини у літній сукні до колін, схожій на ту, яку я одягала вчора: поділ розвіюється уявним бризом в один бік. Її хвилясте волосся майже сягає плечей, а руки широко розведені в радісному захопленні.

По спині біжать мурахи.

Я несміливо підходжу до поручнів та підіймаю погляд на скелі.

Він знову тут, той чоловік на лавці. Це він — той піщаний художник? Він учора за мною стежив?

Я збігаю вниз зовнішніми сходами і біжу вгору по до-розі, а тоді біля пабу звертаю ліворуч. Кущі колючого д-року на кожному необережному кроці дряпають мені ноги, але я лізу нагору вузькою кам'янистою стежечкою. У мо-їх думках зараз ураган.

Я заспокоюю себе: *людина, яка намалювала таку красу, не може бути психопатом.*

Моє бажання познайомитися з цим художником силь-ніше будь-яких переживань за свою безпеку.

Я знаю, де та лавка, адже сама купу разів сиділа там і спостерігала за припливом, або ж як серфери підкорю-ють хвилі. Попереду за шляхом відкривається краєвид на кущі вересу. Відчуваю свій пульс аж у горлі. Коли опускаю очі донизу, то на лавці вже нікого немає. У грудях стає важко, і я намагаюся перевести дух.

Куди ж він подівся?

Я йду, аж доки стежка вирівнюється, і *ось там!* Удали-ні в напрямку бухти Тревелас крокує...

Високий кремезний чоловік у темно-сірому худі.

Думками повертаюся до п'ятничного ранку, до того незадоволеного чоловіка, якому я сказала, що ми ще не відчинені.

Я не можу згадати його обличчя. Він ось-ось дійде до вершини пагорба, коли слова самі злітають із моїх вуст.
— Агов!

Він кидає погляд через плече, різко зупиняється і розвертається до мене обличчям. Він стоїть занадто далеко, тож я не можу розгледіти його рис обличчя, але махаю руками над головою у проханні зачекати на мене.

Проходжу ще декілька метрів — він розвертається та йде геть.

— Агов! — кричу йому. — Зачекайте!

Але він не чує мене, або ж не хоче чути, адже за хвилю зникає з поля зору.

Дорогою додому відчуваю, як у мені кипить незвична суміш емоцій: я захоплена і засмучена, схвильована, але збентежена.

Я вже дуже давно не відчувала чогось подібного.

Ці почуття жевріють у мені годину потому, коли я прямую на обідню зміну. Щойно я зібралася спускатися сходами до мого особистого виходу, аж раптом чую, як відкриваються головні двері Пляжного будиночка.

Нарешті я познайомлюся із загадковим Томом.

Учора після обіду я чула метушню внизу, але більшість часу він сидить тихо як миша; та й машину свою не паркує на під'їзній алеї. Останнім часом я занадто занурена у свої думки, щоб згадувати про нього.

Тож я одягаю свою найтеплішу, найяскравішу та найбільш щирю усмішку, розчиняю двері й зустрічаю високого кремезного чоловіка в темно-сірому худі.

Різко роблю вдих і витріщаюся на нього.

На здогад, йому років тридцять, зблизька він навіть ще вищий і кремезніший — ледь поміщається в маленькому коридорчику. Зараз на голові немає капюшона, і я бачу коротке темно-русяве волосся, суворі брови й чіткі вилиці, обрамлені давньою щетиною. А очі в нього кольору кленового сиропу на світлі, змішаного з краплями золотисто-карого.

— Це ви, — шепочу я, а вираз його обличчя переходить зі здивованого впізнавання до відвертої відрази.

— А, бляха, — бурмоче він.